

La veterania

Arcarons ha dit prou. Després d'una vida dedicada als raids, ha plegat. Ho deixa amb 39 anys i amb un palmarès impressionant,

**DUTXA
FREDA**

però amb el regust amarg de no haver pogut arribat mai líder al Llac Rosa. És una llàstima que l'any que ve no faci un últim intent per treure's aquesta espina. I més quan Meoni acaba de guanyar el segon Dakar seguit als 44 anys. Al desert la veterania sempre és un grau. / AGUSTÍ DANÉS.

Quinà se n'ha muntat a València pel partit de diumenge al Bernabéu! L'antimadridisme, sentiment de consolidat predicament entre els seguidors de Mestalla, ha derivat des

d'aquesta setmana en religió de sacramentals preceptes per a aquells que s'autoproclamen «valencianistes de cor». Sobre les injustícies comeses a favor de l'equip de Florentino Pérez s'han projectat definitivament totes les frustracions d'uns aficionats agreujats per les exigències del guió del Cen-

DE RABONA

València traspua antimadridisme

les barres dels bars i a les pàgines de la premsa valenciana aquests dies: la lliga ja està adjudicada al Madrid. Per a frustració d'aspirants que, com el València, havien dipositat alguna esperança, el pas de les jornades revela una intrigant conjura. Els *merengues* ja avantatgen de 4 punts el segon. / ENRIC ORTS

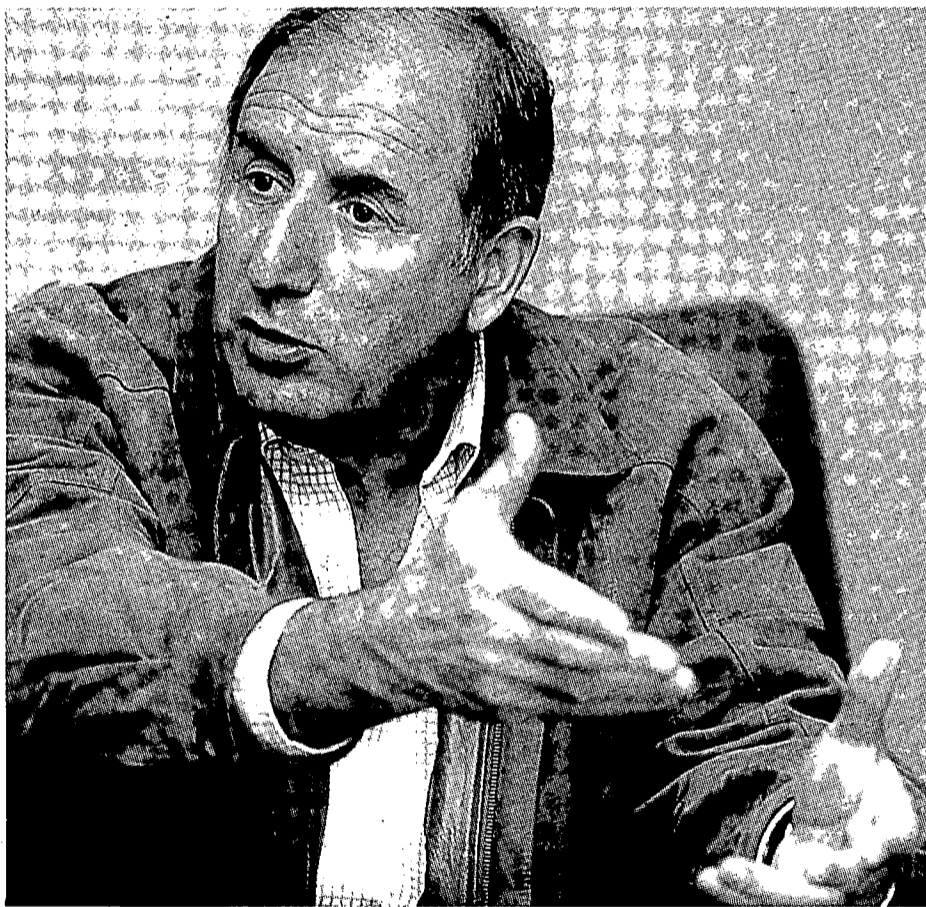
tenario. La reiteració de certs tics, com ara la impunitat de què gaudeix Fernando Hierro o les provocacions de Michel Salgado, enverina encara més una certesa formulada a

[TRIBUNA COBERTA JAUME FARRIOL]

Carretera i manta

Ja tinc la manta del Barça. Me l'han portada els Reis. No pas el rei blanc, ni el rei negre, ni el rei Borbó, que viu a Madrid i ja podeu pensar quin peu calça, futbolísticament, és clar. La manta me l'ha portada el Rei ros. Jo demano les coses al Rei ros perquè segur que ve d'Holanda. El cas és que el Rei ros no falla i ja tinc la manta del Barça. Era una de les peces que trobava més a faltar. Ja fa temps que tinc la tovallola, el coixí, el banderí, la vaixela, la visera, la samarreta, els calçotets, les setrilleres, els mitjons, els peücs, el microones, la torradora de pa, el comandament a distància, la sabonera, la carmayola, el tuperware, els mocadors... No. Els mocadors, no. Els mocadors encara els porto blancs perquè mai se sap si hauran de servir per demanar responsabilitats. El mocador és l'arma secreta del culer quan les coses es compliquen i serveix per demanar alguna cosa més que l'orella del President. M'han dit que el Rei Gaspart no suporta que ningú tregui mocadors en la seva presència, per si porta segones intencions. O sigui que els supervivents de la Junta s'han de mocar en la intimitat per no ferir la sensibilitat de l'espectador, que és ell.

Una bona manta. El cas és que la manta em farà un gran servei. M'emboficarà en dies de glòria i passarà les nits de dolor tancada a l'armari mirall, castigada i a les fosques. També m'acompanyarà en els desplaçaments, sobretot si vaig en cotxe. Tal com està el país, per quatre dits de neu, mentre el Capmàs

Rexach és gat vell i sap que amanyagant el contrari, es refia. / EFE

es diverteix a la discoteca tu et pots quedar a la cuneta convertit en una barra de gel. Una bona manta pot ser la salvació, si no eterna, almenys provisional. I en cas d'una desgràcia irreparable, la manta blaugrana pot ser una excel·lent mortalla. Imagineu l'emoció dels que us trobessin glaçat i embolcallat en una manta blaugrana... En fi, que ja tenim la manta i tots els de casa estem molt contents. Ara ens en falta la del gos, però espero que no tardaran a fer-la.

El que passa és que no estem tan

contents amb els resultats. Almenys fins ara. Però no ens desanimem. A casa som patidors però ens consolem dient allò de «són coses del futbol». Ja sabem que qui camina ensopega i pot deixar-hi les dents o els tridents. Però s'ha de tenir fe. Tot el que puja baixa. I viceversa. Crec que tot plegat ha estat una tàctica d'en Rexach perquè els altres es refiesin. Ja sabem que el Barça guanya les lligues a l'últim moment i donar un xic de peixet pot ser una bona estratègia per desorientar-los. El futbol és emoció i Rexach és un gat vell

que les sap totes: amanyaga el contrari perquè baixi la guàrdia. Aquest any el Madrid va sobrat i això li pot portar molt males conseqüències. Si jo fos del Madrid no podria dormir d'angúnia.

N'hi ha que aquesta tàctica no l'entenen, es posen nerviosos i comencen a fer mullader. En Cruyff, per exemple, ja comença a dir que el problema del Barça és que hi ha un buit de poder. No diré que el desmantellament de la junta anterior—que més que una junta semblava un un cor de Clavé o el parlament de La Rioja—hagi produït una certa confusió. I que si trenta han de fer la feina de vuitanta, alguns vagin saturats i el pobre senyor Parera no tingui ni temps de baixar al vestuari a saludar els jugadors quan arriben del Brasil més val tard que mai. De mica en mica les coses s'arreglaran. El Barça ve de lluny i per això li van dir l'Avi. De manera que no cal impacientar-se: d'un moment a l'altre farem el tomb.

Per això aquest any he enviat als amics culers una rajola de València d'aquestes que es posen a l'entrada per donar la benvinguda. Hi he posat una cita basada en l'immortal «Tornarem a lluitar, tornarem a somriure, tornarem a vencer, de Lluís Companys». Jo l'he retallada perquè no cabia a la rajola i m'he quedat amb el «Tornarem a vencer, Companys». He deixat el lluitar per als jugadors i el sofrir per al President, que per això cobren. En fi, ja ho sabeu: tornarem a vencer però, de moment, carretera i manta.

Jaume Farriol
Escriptor

